

Solig spjuverpianist oemotståndlig i spel och strålkraft

Nordiska Kammarorkestern och dess publik har genom åren haft några speciella vänner bland unga musiker på väg uppåt, med pianisten George Li som den yngsta och oftast återkommande.

Nu är frågan om inte också pianisten Ramez Mhaanna spelat in sig i denna grupp. I alla fall fann publiken honom helt oemotståndlig i både spel och scenisk utstrålning.

Förutsättningarna var goda. Tonhallen nästan fullsatt med restriktionsmätt mätt. Och en uppvärmning med jubilarer Stenhammars extremt romantiska skådespelsmusik "Chitra", en indisk kärlekssaga men helt utan raga – på Stenhammars tid var filtret nordiskt. Det är romantik i högform, smäktande och passionerad, filmisk med ett modernt uttryck. Och dirigenten Damian Iorio kunde skapa kontraster i såväl dynamik som stämning och hålla orkestern exceptionellt skarp och högupplöst i samspelet.

Sällan ser man en pianosolist som ler och sjunger med i orkestermellanspelen. Ramez Mhaanna var inte bara en fin pianist utan också charmig som få på scenen.

Bild: Susanne Holmlund

Ramez Mhaanna är också romantisk i sitt spel. Uppväxt i ett utsatt område i Köpenhamn var han en främmande fågel bland kompisarna med sitt pianospel. Men för hans ryska mor var kulturell fostran självklar.

Trots det uppfordrande i Beethovens första pianokonsert var Ramez Mhaanna lätt på handen, smidig och smeksam, aldrig bullrande och burdus. I första satsen trillade tonerna in helt bekymmerslöst; i den andra lät han pianot sjunga med rena anslag och luftiga fraser i lagspel med fina blåsarsolon, och i den sprudlande tredje satte han grundattityden mer markerad.

Alla känslor syntes lika mycket i Ramez Mhaannas ansikte som de hördes i hans spel.
Bild: Susanne Holmlund

Varje känsla syns lika mycket i hans ansikte som den hörs i hans spel. Han ler, njuter av mellanspelen, sjunger med, trummar rytmer. Och liksom orkesterns förre konstnärlige rådgivare Gilles Apap gjorde han kadensen till en jorden runt-resa och snabbspolning genom musikhistorien – där det tydligt ingick en visit i Ryssland. Det är underhållande, skickligt och charmigt och nästa gång han kommer anar jag att salen kommer att vara fullsatt även mätt utan restriktionsmätt.

Glädje, intensitet, kaxighet, mjukhet. Allt rymts i den klassiska musiken och fick här också ett ansikte.
Bild: Susanne Holmlund

Mel Bonis är ännu en kvinnlig tonsättare som oförtjänt glömts bort och bland annat skrev finurligt formgivna vemodsvaller. När Stravinskij är inblandad är romantiken bortblåst; här gäller rejäla tag. Pulcinellasviten är en barockpastisch men på sitt eget vis lägger han pussel med motiven i en lekfull kalejdoskop teknik, fräsigt, rytmiskt och rustikt.

Dirigenten Damian Iorio var skicklig i att ta ut svängarna och hålla samman orkestern i ett knivskarp samspel med hög upplösning.

Bild: Susanne Holmlund

Damian Iorio tar fram intensivt musicerande ur orkestern; han håller ihop klang och samspel, och i detta sista stycke gasade han på med alltmer komik. Honom vill vi också höra mer av i Sundsvall.

Konsert – Recension

Nordiska Kammarorkestern

Dirigent: Damian Iorio

Solist: Ramez Mhaanna, piano

Musik av Wilhelm Stenhammar, Ludwig van Beethoven, Mel Bonis och Igor Stravinskij

Tonhallen 23 september